

~~мито верни мурдени~~
 Съ чудна хубостъ упоени
 Красятъ смрачени бръгове!.

Припада нощъ . . . Въвъ тишината,
 Самотенъ хоръ отъ птици пѣй,
 А скритъ печалния славей,
 Допѣва горестна рулада!.

Дали загубена другарка
 Зове съсъ пѣсенъта си жарка?
 Или тжга за родний край
 Въ сърцето му едва играй?
 Луната блѣдолика плава,
 Срѣди мъгли въвъ небесата,
 Лжчи сребристи разпилява!.

Едва въвъ сънь шумятъ листата!
 Блѣсти сатотенъ Божий храмъ
 Едва мъждей кандило тамъ,
 И никждѣ ни шумъ ни гласъ
 Селото спи по този часъ...

VIII.

Сама Стояна, въ нощно бдене
 Безсъненъ духъ крепи и стене;